

Arrest

nr. 269 844 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 29 augustus 2018 in Marokko in het huwelijk met een Spaanse vrouw.

1.2. Op 4 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C). Het gevraagde visum wordt hem op 30 oktober 2018 toegestaan.

1.3. Verzoeker dient op 22 november 2018 in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt op 4 juni 2019 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.4. De dienst vreemdelingenzaken van de stad Izegem deelt verweerder op 22 juni 2020 mee dat verzoeker sinds 18 juni 2020 de echtelijke woning heeft verlaten en in hun stad woont.

1.5. Op 13 juli 2020 deelt verzoeker aan verweerder mee dat hij de echtelijke woning heeft verlaten. Hij vraagt om, op grond van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het verblijfsrecht op autonome basis te kunnen behouden als slachtoffer van huiselijk geweld.

1.6. Op 3 augustus 2020 deelt een medewerker van de dienst burgerzaken van de gemeente Kuurne mee als volgt:

“Kort na het huwelijk hebben we beide partijen verschillende keren uitgenodigd voor een interview in het kader van het erkennen van het buitenlands huwelijk. Afspraken werden keer op keer geannuleerd door mevrouw [A.]. Mevrouw [A.] liet ons weten dat er kort na aankomst van mijnheer problemen in de relatie ontstonden. Een paar maanden terug meldde mevrouw [A.] dat mijnheer eigenlijk al sinds oktober 2019 niet meer bij haar woont. Hij zou zijn ingetrokken bij familie van hem die in Izegem woont. Sedert 18 juni 2020 staat mijnheer [D.] ook in Izegem gedomicilieerd.

We hebben het huwelijk ondertussen ook op basis van een gesprek met mevrouw geregistreerd in het RR, onder meer omdat mevrouw hier in Brussel de echtscheidingsprocedure wenst in te zetten.”

1.7. Bij brief van 10 augustus 2020 wordt verzoeker erop gewezen dat er geen gezamenlijke vestiging meer blijkt met zijn Spaanse echtgenote en dat het behoud van zijn verblijfsrecht wordt onderzocht. Verzoeker wordt verzocht om bewijsdocumenten over te maken inzake zijn huidige situatie. In het bijzonder wordt hij gevraagd het bewijs voor te leggen van zijn huidige activiteiten of, bij gebrek hieraan, van de bestaansmiddelen waarover hij beschikt, een recent OCMW-atteest inzake het al dan niet genieten van steun, desgevallend het bewijs van een schrijnende situatie en van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze brief wordt verzoeker op 19 augustus 2020 ter kennis gebracht. In antwoord hierop legt verzoeker nog enkele documenten voor.

1.8. Op 4 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [M.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 22.11.2018 waarna hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 23.05.2019 en een F-kaart op 04.06.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Spaanse Burger van de Unie [A.B.M.] [RRN: ...], zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege op 29.06.2021. Op 28.09.2020 werd door de gemeente Kuurne reeds voorgesteld om de referentiepersoon ambtshalve te schrappen. Er werd tot op heden geen nieuwe

verblijfplaats in het Rijk gemeld noch achterhaald. Het is dus redelijk te veronderstellen dat referentiepersoon het Rijk heeft verlaten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mijnheer op 10.08.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 19.08.2020. Daarop legde betrokkene via zijn raadvrouw de volgende documenten voor:

- Duidend schrijven advocaat
- Verklaringen van derden
- Arbeidsovereenkomsten interim AGO JOBS + Loonbrieven
- Attest geen steun OCMW dd. 20.08.2020
- Verklaring van betrokkene
- Kaart Mutuelle des FAR
- Militaire identiteitskaart
- Individuele rekening 2020
- Arbeidsovereenkomsten interim ASAP + loonfiches
- Arbeidsovereenkomsten interim Randstad
- Akkoord ontvangen elektronische arbeidsovereenkomsten
- Inburgeringscontract

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene heeft na 23.09.2020 geen nieuwe stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, §2 van de wet: betrokkene heeft geen kinderen die in België verblijven. Bijgevolg vindt voormelde uitzonderingsgrond geen toepassing.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft: overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Er dient eerst en vooral te worden gewezen op het feit dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is. Het huwelijk met referentiepersoon werd immers niet beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen definitief een punt zouden hebben gezet achter hun relatie. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moeten krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van de Spaanse referentiepersoon en die echtgenote aldaar aan de voorwaarden voldoet om er legaal te verblijven.

Er zijn geen problemen gekend wat betreft betrokkenes leeftijd en gezondheid. Betrokkene is 28 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Hij verblijft sedert 22.11.2018 legaal in het Rijk, wat, zeker gezien zijn leeftijd, een relatief korte periode is (minder dan drie jaar). Noch de duur van het verblijf, noch zijn leeftijd, noch zijn gezondheidstoestand zijn bijgevolg van die aard dat ze zich verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Gezien de relatief korte verblijfsperiode van betrokkene in het Rijk, kan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat hij nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst. Hij was er, zo blijkt uit de militaire identiteitskaart en de kaart van het ziekenfonds voor leden van de Marokkaanse Strijdkrachten die hij heeft voorgelegd, tewerkgesteld als militair. Daaruit volgt dat betrokkene zeker nog voldoende voeling heeft met de cultuur, de gebruiken en de taal van zijn herkomstland. De raadsman van betrokkene stelt dat een terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong hem nadeel zou berokkenen omdat hij dan werkloos zou worden. Er dient echter op gewezen te worden dat betrokken kan terugvallen op een ruime werkervaring in België dewelke zonder meer een troef zal vormen bij zijn zoektocht naar werk. Zijn leeftijd en zijn gezondheidstoestand zijn niet van die aard dat het hem onmogelijk zou zijn om werk te vinden in Marokko. Dat betrokkene tewerkgesteld is en geen steun geniet van het OCMW, kan zonder meer als positief worden gezien. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging

van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene staat sedert 30.10.2020 als alleenstaande ingeschreven op zijn adres. Het is op dit ogenblik ook niet duidelijk wat zijn relatiestatus met zijn echtgenote precies is. Wat echter wel vaststaat, is dat zijn echtgenote ambtshalve werd afgevoerd, dat hij geen kinderen heeft en dat noch in de door hem aangevoerde stukken, noch uit het administratief dossier enige informatie te vinden is betreffende andere gezinsleden in het Rijk of een eventuele nieuwe relatie dewelke betrokkene zou zijn aangegaan. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat zijn gezinssituatie niet van die aard is dat ze zich verzet tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Dat betrokkene, zoals vermeld staat in zijn verklaring en in de verklaringen van derden die hij aanreikt, niet aan de basis zou liggen van relationele problemen die zij heden ondervinden, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De referentiepersoon zou de echtscheidingsprocedure wensen op te starten, maar dat lijkt tot op heden nog niet gebeurd te zijn. Het is niet duidelijk of betrokkenen zich hebben al dan niet hebben verzoend. Uit zijn verklaring dd. 09.09.2020 kan in elk geval blijken dat hij nog steeds een gezinsleven wil beleven met zijn vrouw, en op heden werd geen punt gezet achter het huwelijk. Zoals reeds werd aangehaald, kan betrokkene zich samen met zijn echtgenote als familielid van een burger van de Unie in een andere lidstaat vestigen, mits de echtgenote voldoet aan de voorwaarden om er aldaar te verblijven. Wat de schoonfamilie van betrokkene betreft, waarmee hij blijkens de verklaringen nog een goed contact heeft, moet worden opgemerkt dat deze geen deel uitmaken van zijn gezin. Betrokkene toont evenmin aan afhankelijk te zijn van deze mensen. Betrokkene is immers een volwassen man die voorziet in zijn eigen behoeften. Zijn relatie met zijn schoonfamilie kan dus louter als een sociale relatie worden beschouwd, zonder dat daarom ook sprake is van een gezin. Hij kan het contact met die personen onderhouden gebruik makend van de moderne communicatiemiddelen. Het zelfde gaat op voor zijn in het Rijk verblijvende broer en diens kerngezin.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat ze het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Wat de sociale en culturele integratie betreft, legt betrokkene weliswaar een inburgeringscontract voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij de nodige cursussen ook effectief heeft gevolgd. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nochtans nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13 en 14 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 42quater, § 1, (eerste lid,) 2° en 4° en § 4, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn synthesesamenvatting samen als volgt:

“Artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, zijn scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk van burgers van de Unie of beëindiging van het geregistreerde partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet van invloed op het verblijfsrecht van hun familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten. Tot wanneer zij het duurzame verblijfsrecht verwerven moeten de betrokkenen voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d).

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:

a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen van de burger van de Unie bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, of

c) indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, bijvoorbeeld wanneer een familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, of d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing, is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit en de rechter heeft bepaald dat dit omgangsrecht in het gastland moet worden uitgeoefend, en dit zolang het nodig is. Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de socialebijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De „toereikende bestaansmiddelen” zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.

Artikel 14 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

1. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandstelsel van het gastland.

2. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden. In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

3. Een beroep van de burger van de Unie of zijn familieleden op het socialebijstandstelsel van het gastland leidt niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel.

4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien: a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Artikel 42quater Vw. bepaalt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben:

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voorzover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel 6 van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest. "

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.93 1).

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als47: "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, op zijn toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan.". Mede hieraan verbindt de Raad van State drie voorwaarden: het bestaan van een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van deze vergissing verlenen van een voordeel aan een burger en de afwezigheid van gewichtige redenen om dat voordeel terug te vorderen. (R.v.St. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr.R.v.St. 1987, 75)

Een andere definitie die in de rechtsleer wordt aangereikt luidt als volgt: "De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen ". (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 320)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt volgens het arrest van Cassatie van 27 maart 1992 in dat "de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid".

Aangezien de echtgenote van verzoeker de Spaanse nationaliteit heeft zodat de situatie van verzoeker Richtlijnconform beoordeeld dient te worden.

Ingevolge afvoering van ambtswege op 29.06.2021 van de Spaanse echtgenote van verzoeker, ging verwerende partij over tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, zich steunend op artikel 42quater, §1,2° Vw..

Sedert 27.10.2021 is de echtgenote van verzoeker opnieuw ingeschreven in het Rijksregister en werd het AACB gesupprimeerd, (stuk 2)

Van belang in deze is het feit dat verzoeker reeds bijna anderhalf jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing, nl. op 13.07.2020, via zijn raadsman aan verwerende partij meegedeeld heeft dat hij niet langer gezamenlijk gevestigd was met zijn echtgenote alsook gaf hij aan dat hij in aanmerking komt voor de uitzonderingsgrond voorzien bij artikel 42quater, §4, 4° Vw..

Verzoeker werd op 10.08.2020 uitgenodigd zijn situatie toe te lichten, wat hij ook deed middels schrijven dd. 14.09.2020 van zijn raadsman en vergezeld van een aantal documenten, (zijnde de documenten zoals vermeld in de latere bijlage 21 dd. 04.10.2021).

Op het ogenblik dat verwerende partij overgaat tot het onderzoeken van de situatie van verzoeker die hij zelf aan haar meedeelde via zijn raadsman op 13.07.2020, is er nog geen sprake van een voorstel AACB in hoofde van zijn echtgenote nu dit voorstel dateert van 28.09.2020. het door verwerende partij gevoerde onderzoek vond plaats nadat en omwille van het feit dat verzoeker aangaf niet langer met zijn echtgenote samen te leven en tevens in aanmerking te komen voor een welbepaalde uitzonderingsgrond (nl. deze van artikel 42quater, §4, 4° Vw.).

Sedert 30.10.2020 staat verzoeker als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister.

Verwerende partij schendt dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en redelijkheidsbeginsel, alsmede de materiële en formele motiveringsplicht, nu zij het door haar gevoerde onderzoek meer dan een jaar later aanwendt ter beëindiging van het verblijfsrecht op basis van een totaal andere rechtsgrond dan diegene die potentieel gekoppeld kan worden aan het gevoerde onderzoek.

Niet alleen werd verweerder in de veronderstelling gelaten dat met de aangeleverde documenten en stavingsstukken hij zijn verblijfsrecht kon voortzetten op persoonlijke basis, daar waar hij in juli en september 2020 verwerende partij op de hoogte stelde van de situatie waarin hij zich bevond resp. voldeed aan het gevraagde door verwerende partij per schrijven dd. 10.08.2020, terwijl het verblijfsrecht pas ingetrokken werd per 04.10.2021, bovendien heeft verwerende partij nooit een onderzoek gevoerd na kennisname van de latere feitelijkeheden, m.n. een inschrijving als alleenstaande dd. 30.10.2020, een voorstel AACB dd. 28.09.2020 en een AACB dd. 29.06.2021 in hoofde van zijn echtgenote, waartoe zij nochtans gehouden is overeenkomstig artikel 42quater, §1, lid 3 Vw.. Verwerende partij heeft zich in tegenstelling vergenoegt met zich te baseren op een eerder gevoerd onderzoek en overlegging van documenten dewelke geschiedde voor de afvoering van ambtswege (en dus het veronderstelde vertrek van zijn echtgenote uit het Rijk).

Dat bovendien verwerende partij in de bestreden beslissing de door verzoeker in juli 2020 aangehaalde situatie geenszins vermeldt.

Uit niets blijkt dat verwerende partij heeft onderzocht of verzoeker zich effectief in de betreffende situatie bevindt en, bijkomend, voldoet aan de daaraan gekoppelde uitzonderingsgrond. Nochtans heeft verzoeker wat dit betreft een aantal documenten overlegd, waaronder een resme aan getuigenverklaringen (waaronder een aantal van naaste familieleden van de echtgenote van verzoeker) waarin het agressief gedrag van zijn echtgenote bevestigd wordt. Het gaat in deze dan ook niet om louter persoonlijke verklaringen van verzoeker, zoals door verwerende partij onterecht wordt geponeerd in haar nota met opmerkingen.

Het is voor verzoeker geenszins duidelijk of verwerende partij de door hem bijgebrachte documenten als afdoende heeft beschouwd en erkend heeft dat verzoeker zich in de door hemzelf aangehaalde uitzonderingssituatie bevindt.

Gelet op het feit dat verwerende partij nadien geen beslissing trof, tenzij de bestreden beslissing die weliswaar gesteund wordt op een totaal andere rechtsgrond, wordt alleszins de indruk gewekt dat op bovenstaande vraag positief geantwoord dient te worden. In deze hypothese vermag verwerende partij niet omwille van een AACB op een later tijdstip (nl. 29.06.2021) alsnog overgaan tot intrekking van het

verblijfsrecht. Immers, geniet in deze hypothese verzoeker zijn verblijfsrecht op strikt persoonlijke basis en kan een later vertrek uit het Rijk van zijn echtgenote hierop niet langer van invloed zijn.

Voor zover verwerende partij meent dat op bovenstaande vraag een negatief antwoord dient te worden geboden, dan had zij dienaangaande dienen te motiveren en uiteenzetten waarom zij meent dat 9 verzoeker niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsgrond door hem aangehaald nadat de gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote is opgehouden. Evenwel is hiervan niets terug te vinden in de bestreden beslissing terwijl verwerende partij wel in kennis was van alle relevante gegevens met betrekking tot de situatie van verzoeker.

Verwerende partij schendt hiermee de aangehaalde wettelijke bepalingen inzake de motiveringsplicht, van de Burgerschapsrichtlijn en van de Vreemdelingenwet, alsook de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst andermaal naar de bindende rechtspraak van het Hof van Justitie (cf. arrest in zaak C218/14 Singh van 16 juli 2015) alwaar gesteld wordt dat een derdelander die de echtgenoot is van een Unieburger die uit het gastland vertrekt, zijn verblijfsrecht kan behouden op grond van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, indien deze Unieburger in het gastland heeft verbleven tot op de datum van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, mits voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in voormeld artikel 13, lid 2.

In casu is er geen sprake van een echtscheiding, doch wel een ophouden van gezamenlijke vestiging, en dient naar analogie geoordeeld te worden dat het vertrek van de burger van de Unie nadat de gezamenlijke vestiging heeft opgehouden te bestaan niet van invloed kan zijn op het verblijfsrecht van verzoeker voor zover hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 13, lid 2 (in dit geval de situatie onder c)).

Verzoeker verwijst nog naar een arrest van Uw Raad dd. 30.04.2019 (RvV dd. 30.04.2019, nr. 220 542) en alwaar tevens hoger vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie wordt besproken.

In de nota met opmerkingen zet verwerende partij uiteen dat het in casu allerm minst duidelijk is of de relatie van verzoeker en zijn echtgenote al dan niet tot een einde was gekomen, alsook dat het feit dat het begrip gezamenlijke vestiging niet veronderstelt dat men is ingeschreven op hetzelfde adres. Volgens verwerende partij maakt dit gegeven in het geval van verzoeker een belangrijk verschil met de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie en de daarin behandelde situaties. Tevens zet verwerende partij uiteen dat vermits er in casu geen sprake is van enige echtscheidingsprocedure, verzoeker hoe dan ook nooit een recht had kunnen genieten voortvloeiend uit de door hemzelf aangehaalde uitzonderingsgrond. Zij meent dat zij om die reden hierover niet eens hoefde te argumenteren.

Hoewel met deze uiteenzettingen in de nota met opmerkingen weliswaar een pos! factum antwoord kan worden gevonden op hoger geformuleerde vraag, blijft de argumentatie van verzoeker overeind daar waar hij stelt dat verwerende partij hierover uiteraard wel had moeten argumenteren en motiveren waarom deze uitzonderingsgrond niet opgaat voor verzoeker.

Immers, betrokkene kan zich op deze uitzonderingsgrond beroepen in het geval van een (vroegtijdige) echtscheiding, doch ook in het geval van een (vroegtijdig) ophouden van de gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. Dit blijkt uit de bepalingen van artikel 42quater zelf.

Voor zover verwerende partij meent dat het allerm minst duidelijk was of de relatie van verzoeker reed tot een einde was gekomen en om die reden er geen toepassing gemaakt kon worden van de door verzoeker zelf aangehaalde uitzonderingsgrond, had zij dit uiteen moeten zetten. Hier thans niets over vermelden en evenmin voorheen, wekt immers de indruk dat verwerende partij verzoeker erkend heeft in de status waarop hij zich zelf beroept.

Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat verzoeker tot op heden dient te worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie. Uiteraard is dit zo nu het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote tot op heden niet ontbonden werd.

Voorts merkt verwerende partij op dat de relatiestatus van verzoeker en zijn echtgenote onduidelijk is. Nochtans blijkt uit het dossier dat de gezamenlijke vestiging hoe dan ook heeft opgehouden te bestaan sedert 30.10.2020 nu verzoeker sinds dat tijdstip is ingeschreven als alleenstaande. Daar waar verzoeker reeds in juli 2020 aangaf dat hij en zijn echtgenote feitelijk gescheiden leefden, doch in

september kortstondig terug samen woonden, is het niet correct van verwerende partij om te stellen dat verzoeker geheel ten onrechte van oordeel lijkt te zijn dat verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 42quater §1,4° en §4, 4° Vw., louter op basis van zijn eigen verklaringen. Immers, bevinden er zich in het administratief dossier talrijke verklaringen van derde (waaronder een groot aantal van familieleden van de echtgenote van verzoeker) waarin bevestigd wordt dat de echtgenote van verzoeker agressief is en geweld gebruikt jegens verzoeker.

Het feit dat de echtgenote van verzoeker ondertussen terug ingeschreven is en het AACB gesupprimeerd werd, wordt door verzoeker slechts opgemerkt teneinde aan te geven dat het AACB gebeurlijk onterecht geschiedde en er dus geenszins sprake is van een vertrek uit het Rijk van Unieburger.

Bijkomend poneert verwerende partij nog dat verzoeker desgevallend één en ander met enige voorbedachtheid aan het bestuur meegedeeld heeft. Voor zover verwerende partij het onnodig acht om de stukken die verzoeker meedeelde te beoordelen op hun waarde en ernst in het kader van zijn mededelingen aan het bestuur, is verwerende partij slecht geplaatst om dit thans, ter gelegenheid van haar nota met opmerkingen, alsnog te doen en op een wijze die haar handelen, gelet op haar hoedanigheid, geenszins zou mogen kenmerken.

Uit niets blijkt dat verwerende partij zich beroept op artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en de daaraan gekoppelde uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij zou hebben onderzocht dan wel standpunt heeft ingenomen of verzoeker inderdaad voldeed aan de voorwaarden om zich hierop te beroepen, hetgeen zij nochtans behoorde te doen. Zij kan niet volstaan met een motivering die voor het eerst geboden wordt in haar nota met opmerkingen.

Verwerende partij heeft de aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur alsmede haar motiveringsplicht geschonden.”

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt geduid dat een einde wordt gesteld aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42quater, § 1, (eerste lid,) 2° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekers Spaanse echtgenote België heeft verlaten. In dit verband wordt toegelicht dat, na een voorstel tot ambtshalve schrapping op 28 september 2020, op 29 juni 2021 werd overgegaan tot afvoering van ambtswege van de Spaanse echtgenote en dat het redelijk is te veronderstellen dat zij België heeft verlaten. Verweerder duidt nog dat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, § 2 van de Vreemdelingenwet in het geval van verzoeker geen toepassing vindt. Daarnaast motiveert hij op uitvoerige wijze waarom volgens hem geen humanitaire elementen overeenkomstig § 1, derde lid van dit wetsartikel spelen die er zich tegen verzetten dat verzoekers verblijf wordt beëindigd. Hierbij wordt concreet ingegaan op de gegevens en stukken die verzoeker in dit verband heeft aangebracht tijdens het horen.

Inzake het betoog van verzoeker dat in de bestreden beslissing een motivering was vereist over zijn vraag van 13 juli 2020 om overeenkomstig artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet op autonome basis het verblijfsrecht te kunnen behouden, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling de uitzonderingsgevallen bevat waarin § 1, eerste lid, 4° van dit wetsartikel geen toepassing kan vinden. De bestreden beslissing is evenwel niet genomen in toepassing van deze laatste wetsbepaling. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing daarenboven, zoals verweerder correct opmerkt in zijn nota met opmerkingen, wel degelijk ook worden gelezen waarom volgens hem artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt, waar wordt

gemotiveerd dat “[h]et huwelijk [...] niet [werd] beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen definitief een punt zouden hebben gezet achter hun relatie”, alsook waar wordt gemotiveerd als volgt: “De referentiepersoon zou de echtscheidingsprocedure wensen op te starten, maar dat lijkt tot op heden nog niet gebeurd te zijn. Het is niet duidelijk of betrokkenen zich [...] al dan niet hebben verzoend. Uit zijn verklaring dd. 09.09.2020 kan in elk geval blijken dat hij nog steeds een gezinsleven wil beleven met zijn vrouw, en op heden werd geen punt gezet achter het huwelijk.” In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreft dit geenszins een motivering die pas voor het eerst in de nota naar voor wordt gebracht.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...];

6° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoeker werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België als echtgenoot van een Spaanse vrouw. Middels de bestreden beslissing stelt verweerder een einde aan dit verblijfsrecht met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat de Spaanse echtgenote die werd vervoegd is vertrokken uit België. In dit verband werd concreet geoordeeld als volgt: *“Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege op 29.06.2021. Op 28.09.2020 werd door de gemeente Kuurne reeds voorgesteld om de referentiepersoon ambtshalve te schrappen. Er werd tot op heden geen nieuwe verblijfplaats in het Rijk gemeld noch achterhaald. Het is dus redelijk te veronderstellen dat referentiepersoon het Rijk heeft verlaten.”*

In dit verband kan er op worden gewezen dat artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt als volgt: *“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”*

Verzoeker merkt op dat op 27 oktober 2021 zijn echtgenote opnieuw is ingeschreven in het rijksregister en de afvoering van ambtswege werd gesupprimeerd. Dit betreft evenwel gebeurtenissen die pas plaatsvonden na het nemen van de bestreden beslissing, en waarmee verweerder dus evident geen rekening kon houden. Hiermee toont verzoeker niet noodzakelijkerwijze aan dat zijn echtgenote op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet was vertrokken uit België. In dit verband kan ook worden aangestipt dat verzoekers echtgenote een duurzaam verblijfsrecht genoot in België en dit, overeenkomstig artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet, slechts wordt verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit België. Ter terechtzitting kan verzoeker hieromtrent ook geen verdere verduidelijking geven en stelt hij niet het bewijs te kunnen leveren dat zijn echtgenote niet was vertrokken uit België. Hij weerlegt met zijn betoog, en het louter voorleggen van een uittreksel uit het rijksregister van 27 oktober 2021, dan ook niet het motief dat zijn echtgenote op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was vertrokken uit België. De Raad merkt trouwens op dat verzoeker in zijn inleidende verzoekschrift nog stelde dat *“[het] vertrek van zijn echtgenote uit het Rijk dat dateert van nadien [...] geen invloed meer [kan] hebben op het verblijfsrecht van verzoeker”*, waarmee hij dus zelf ook reeds aangaf dat zijn echtgenote – al is het dan maar tijdelijk – was vertrokken uit België.

Verzoeker wijst er verder op dat hij reeds op 13 juli 2020 aan het bestuur meedeelde dat hij niet langer gezamenlijk was gevestigd met zijn echtgenote en hij zich wenste te beroepen op de uitzonderingsgrond zoals vervat in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, waarna het bestuur een onderzoek startte naar het al dan niet behouden van het verblijfsrecht. Hij merkt op dat er op dat ogenblik nog geen sprake was van het voorstel tot ambtelijke schrapping van zijn echtgenote. Hij stelt nog dat hij sinds 30 oktober 2020 als alleenstaande staat ingeschreven in het rijksregister. Hij acht de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, waar verweerder zijn verblijfsrecht heeft beëindigd op basis van een totaal andere rechtsgrond dan deze op basis waarvan het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht aanvankelijk werd gevoerd. Hij stelt in de veronderstelling te zijn gelaten dat hij, gelet op de aangeleverde documenten en gegevens, het verblijfsrecht op persoonlijke basis kon voortzetten. Hij betoogt dat nooit een onderzoek werd gevoerd na kennisname van de latere feitelijkeheden, met name het voorstel tot ambtelijke schrapping van zijn echtgenote op 28 september 2020, de inschrijving als alleenstaande op 30 oktober 2020 en de daadwerkelijke ambtelijke schrapping van zijn

echtgenote op 29 juni 2021 en dat onterecht geen beoordeling heeft plaatsgevonden inzake de door hem in zijn schrijven van 13 juli 2020 aangehaalde situatie en de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat de indruk is gewekt dat de door hem in voormeld schrijven gestelde vraag positief werd beantwoord en dat in deze situatie op een later tijdstip niet alsnog toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Met zijn betoog dat verweerder het onderzoek naar het al dan niet behouden van het verblijfsrecht aanvankelijk had gevoerd op een andere grond dan, en vooraleer er sprake was van, een vertrek van zijn echtgenote uit België, toont verzoeker evenwel nog niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling. In wezen geeft hij zo ook niet aan dat hij, indien hij bijkomend was gehoord inzake de vaststelling van het vertrek van de echtgenote uit België, nog concrete en specifieke gegevens had kunnen aanbrengen die het tegendeel konden aantonen of die een wezenlijke invloed konden hebben gehad op het beslissingsproces. In deze zin blijkt dus ook niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn betoog.

In zoverre verzoeker in dit verband wijst op het gegeven dat hij sinds 30 oktober 2020 als alleenstaande staat geregistreerd in het rijksregister, en betoogt dat hieromtrent een verder onderzoek had moeten worden gevoerd, dringt de vaststelling zich allereerst op dat verzoeker dit betoog slechts voor het eerst naar voren brengt in de synthesememorie. Er blijkt niet dat hij niet in de mogelijkheid was dit betoog reeds in zijn inleidende verzoekschrift aan te brengen. Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen evenwel geen andere middelen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. Het lijkt de bedoeling van verzoeker te zijn om, in het kader van de thans voorliggende synthesememorie, zijn enig middel uit te breiden, doch de nieuwe toelichting die hij geeft bij het middel in de synthesememorie, is te beschouwen als een nieuw middel, dat reeds in het inleidende verzoekschrift kon worden geformuleerd zodat het laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). De Raad wijst er nog op dat overeenkomstig artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de synthesememorie een proceduristuk is *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”* en dat dus geen uitbreiding van het middel toestaat. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker voormeld betoog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesememorie kan inroepen. Daarenboven werd dit gegeven reeds in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, maar was verweerder niettemin van mening dat niet blijkt dat de betrokkenen definitief een punt hadden gezet achter hun relatie, onder meer ook rekening houdend met het gegeven dat geen van beide echtgenoten reeds stappen had gezet om de huwelijksband te verbreken. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat verzoeker correct opmerkt dat in zijn situatie een richtlijnconforme interpretatie zich opdringt en dat het Hof van Justitie *“in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unie-rechtelijke handelingen reeds [heeft] vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben”* (zie arrest van 13 februari 1985, 120 Diatta, 267/83, Jurispr., blz. 567, punten 20 en 22) (HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58). Met het louter herhalen van het gegeven dat hij sinds 30 oktober 2020 als alleenstaande staat geregistreerd in het rijksregister en het stellen dat dit nader had moeten worden onderzocht, brengt verzoeker nog geen betoog naar voor dat van aard is afbreuk te kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Nu verweerder het verblijfsrecht heeft beëindigd in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat in de bestreden beslissing een verder onderzoek diende te worden verricht in het licht van de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in § 4 van dit wetsartikel die slechts spelen in het geval dat § 1, eerste lid, 4° van dit wetsartikel toepassing vindt. In dit verband werd ook reeds vastgesteld dat verweerder, door te oordelen dat niet blijkt dat het huwelijk reeds werd beëindigd of de echtscheidingsprocedure reeds werd opgestart en dat de betrokkenen reeds definitief een punt zouden hebben gezet achter hun huwelijk / relatie, wel degelijk ook heeft verduidelijkt waarom voormelde bepaling geen toepassing vindt. Verweerder wees er hierbij op dat uit verzoekers latere verklaring van 9 september 2020 ook kan blijken dat hij nog steeds een gezinsleven wil beleven met zijn vrouw en geen van beiden reeds een punt zette achter de relatie en het huwelijk of de echtscheidingsprocedure was opgestart. Verzoeker weerlegt deze gegevens niet.

Nergens uit de voorliggende stukken kan ook blijken dat verweerder naar aanleiding van verzoekers brief van 13 juli 2020 of de nadien opgestelde uitnodigingsbrief in het kader van het horen met betrekking tot een mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht en de in dit verband voorgelegde stukken,

reeds zou hebben beslist dat verzoeker op autonome basis het verblijfsrecht mocht behouden op basis van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker steunt zich op dit punt op niet meer dan loutere veronderstellingen die evenwel nergens hun grondslag in kunnen vinden. Hij kan dus niet overtuigen dat, omwille van een eerder tussengekomen beslissing in voormelde zin, een toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet langer mogelijk was.

Verzoeker wijst vervolgens op het arrest Singh van het Hof van Justitie van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14. Gelet op dit arrest moet volgens verzoeker worden aangenomen dat, als de beëindiging van de gezamenlijke vestiging voorafgaat aan het vertrek van de burger van de Unie uit België, het verblijfsrecht kan worden behouden indien een van de uitzonderingsgevallen in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet speelt. Hij stelt zich in deze situatie te bevinden.

In voormeld arrest oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat een derdelander die gescheiden is van een burger van de Unie en wiens huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van die bepaling niet behoudt, wanneer de echtgenoot, die burger van de Unie is, vóór de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding uit die lidstaat is vertrokken. Het Hof besluit hiertoe op basis van de volgende overwegingen:

“50 Met betrekking tot het verblijfsrecht in het gastland van derdelanders die familieleden van een burger van de Unie zijn, moet om te beginnen worden herinnerd aan de vaste rechtspraak van het Hof volgens welke de rechten die derdelanders aan richtlijn 2004/38 ontleen, geen autonome rechten van die derdelanders zijn, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie. De doelstelling en de rechtvaardiging van die afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van een dergelijk recht het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie kan aantasten, doordat hij ervan kan worden weerhouden van zijn recht van binnenkomst en verblijf in het gastland gebruik te maken (zie in die zin arrest O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punten 36 en 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 Voorts moet in herinnering worden gebracht dat niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontleen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „familielid” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

52 Bovendien vereist artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het familielid van de burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, hem begeleidt of zich bij hem voegt, wil hij als „begunstigde” van die richtlijn worden aangemerkt (zie arrest Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 61).

53 Artikel 7 van richtlijn 2004/38, dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden betreft, eist eveneens dat de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, die burger in de gastlidstaat „begeleiden” of „zich bij hem voegen”, om in die lidstaat recht van verblijf te hebben (arrest Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 86).

54 Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat de voorwaarde dat de derdelander de burger van de Unie moet begeleiden of zich bij hem moet voegen, aldus moet worden opgevat dat de echtgenoten niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de echtgenoot, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent (zie in die zin arrest Ogierakhi, C-244/13, EU:C:2014:2068, punt 39).

55 Dernelanders die familieleden van een burger van de Unie zijn, kunnen het verblijfsrecht waarin richtlijn 2004/38 voorziet dus alleen invoeren in de lidstaat waar die burger woont en niet in een andere lidstaat (zie in die zin arrest Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, punten 63 en 64).

56 Daarenboven verleent artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 aan de familieleden van een burger van de Unie, die de nationaliteit van een derde land hebben en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in die lidstaat, mits die burger van de Unie zelf aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b) of c), van die richtlijn voldoet.

57 Ten slotte blijft volgens artikel 14, lid 2, van richtlijn 2004/38 het recht van de familieleden van een burger van de Unie om op het grondgebied van het gastland te verblijven op grond van artikel 7, lid 2, van die richtlijn, slechts behouden indien zij voldoen aan de in die bepaling gestelde voorwaarden.

58 Wanneer een burger van de Unie die zich in een situatie bevindt als die van de echtgenotes van verzoekers in het hoofdgeding, het gastland verlaat en zich in een andere lidstaat of in een derde land vestigt, voldoet de echtgenoot van die burger van de Unie, die derdelander is, dus niet langer aan de

voorwaarden om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38. Evenwel moet worden nagegaan of en onder welke voorwaarden die echtgenoot zich kan beroepen op een verblijfsrecht op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, wanneer na het vertrek van de burger van de Unie een echtscheiding volgt.

59 Volgens artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 leidt scheiding niet tot het verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten „indien het huwelijk [...] bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding [...] ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland”.

60 Die bepaling beantwoordt dus aan de in overweging 15 van die richtlijn genoemde doelstelling, die erin bestaat rechtsbescherming te bieden aan de familieleden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap, door in dat verband maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.

61 De verwijzing in genoemde bepaling naar, ten eerste, het „gastland”, dat in artikel 2, punt 3, van richtlijn 2004/38 slechts wordt omschreven onder verwijzing naar de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf van de burger van de Unie, en naar, ten tweede, de „aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding”, houdt noodzakelijkerwijze in dat de echtgenoot van de burger van de Unie, die derdelander is, zijn verblijfsrecht slechts kan behouden op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 indien de lidstaat waar die derdelander verblijft, het „gastland” is in de zin van artikel 2, punt 3, van richtlijn 2004/38, op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding.

62 Dit is evenwel niet het geval indien, voordat een dergelijke procedure wordt ingeleid, de burger van Unie de lidstaat waar zijn echtgenoot woont, verlaat om zich in een andere lidstaat of in een derde land te vestigen. In dat geval is het afgeleide verblijfsrecht dat de derdelander krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 geniet, vervallen bij het vertrek van de burger van de Unie en kan het dus niet meer worden behouden op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van die richtlijn.

63 Indien de derdelander die de echtgenoot van een burger van de Unie is, op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, een verblijfsrecht genoot op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, behoudt hij dat recht dus krachtens artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van die richtlijn, zowel tijdens de echtscheidingsprocedure als na de uitspraak van de echtscheiding, mits aan de voorwaarden van artikel 13, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn is voldaan.

64 In de drie hoofdgedingen hebben de burgers van de Unie die de echtgenoten van de betrokken derdelanders zijn, het gastland evenwel verlaten en zich in een andere lidstaat gevestigd nog voordat de echtscheidingsprocedure werd ingeleid.

65 Uit punt 58 van het onderhavige arrest volgt dat de echtgenoot die derdelander is, na het vertrek van de echtgenoot die burger van de Unie is, niet langer aan de voorwaarden voldoet om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38.

66 Derhalve dient te worden vastgesteld dat de burger van de Unie die de echtgenoot van een derdelander is, overeenkomstig artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 in het gastland moet verblijven tot op de datum van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, opdat die derdelander recht heeft op het behoud van zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van artikel 13, lid 2, van die richtlijn.

67 Bijgevolg is, zoals de advocaat-generaal in punt 27 van zijn conclusie heeft opgemerkt, in omstandigheden als die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, met het vertrek van de burger van de Unie het verblijfsrecht van de in het gastland achterblijvende echtgenoot reeds vervallen. Een later verzoek tot echtscheiding kan niet tot gevolg hebben dat het verblijfsrecht herleeft, aangezien artikel 13 van richtlijn 2004/38 enkel spreekt van het „behoud” van een bestaand verblijfsrecht.”

Er blijkt evenwel niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar deze rechtspraak met betrekking tot artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, dat handelt over het behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap. Er blijkt immers niet dat deze situatie thans aan de orde is, nu het niet is betwist dat er in het geval van verzoeker geen sprake is van een scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van een echtscheidingsprocedure die reeds was opgestart voorafgaand aan het door het bestuur vastgestelde vertrek van de Spaanse echtgenote uit België.

Het betoog van verzoeker dat deze rechtspraak naar analogie zou moeten worden toegepast indien de gezamenlijke vestiging een einde neemt voorafgaand aan het vertrek uit België van de Spaanse echtgenote, vindt verder geen grondslag in de reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie of de in zijn geval geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker gaat er trouwens ook aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing net vaststelde dat niet blijkt dat de betrokkenen definitief een punt

hebben gezet achter hun relatie en huwelijk. Ook gaat hij voorbij aan de motivering dat uit de voorgelegde verklaring van verzoeker van 9 september 2020 bleek dat hij nog steeds een gezinsleven wenste te beleven met zijn echtgenote alsook dat het voorstel tot ambtelijke schrapping van de echtgenote dateert van 28 september 2020, dit is voordat verzoeker op 30 oktober 2020 als alleenstaande werd geregistreerd op zijn adres. Verzoekers betoog kan in deze omstandigheden in geen geval worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In het door verzoeker aangehaalde arrest was er sprake van een echtscheiding voorafgaand aan het vertrek van de burger van de Unie uit België, wat in casu niet het geval is.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding en evenmin dat deze beslissing steunt op kennelijke onredelijke of onwettige motieven.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.4. De Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt dan ook niet dat hij zich nog rechtstreeks kan beroepen op een schending van de artikelen 13 en 14 van de Burgerschapsrichtlijn.

3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het gegeven dat verweerder het verblijfsrecht van verzoeker heeft beëindigd op basis van een andere grond dan deze op basis waarvan het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht aanvankelijk werd gevoerd, maakt nog niet dat verzoeker erop mocht vertrouwen dat de uiteindelijk genomen beslissing die steunde op nieuwe feitelijke vaststellingen niet zou worden genomen.

Verzoeker betoogt nog dat hij in de veronderstelling werd gelaten dat hij, gelet op de aangeleverde gegevens en documenten in zijn brief van 13 juli 2020 en in het kader van het latere horen, het verblijfsrecht op persoonlijke basis kon voortzetten op grond van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, te meer waar hij niet opnieuw werd gehoord inzake de latere feitelijkeheden. Hij stelt dat de indruk is gewekt dat de door hem in voormeld schrijven gestelde vraag positief werd beantwoord. In dit verband moet evenwel worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat verweerder enig concreet handelen heeft gesteld dat kan maken dat in hoofde van verzoeker een dergelijke gerechtvaardigde verwachting kon bestaan. Het enkele gegeven dat er een zekere tijd verstreek sinds het horen vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, kan in dit verband niet volstaan.

Een schending van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS